

Barndom

Lad de små Børn komme til mig! Marc. 10. 13-16.

NYTTVERKS . COBSEN . "SIL. L. COUS"

No 11

November 1880.

6. Marg

Entered at the post office at La Crosse, Wis., as second-class matter.

Den forsvundne Gut.

(Sønd Begivenhed fra Kongsberg.)

Som fremmed Gæst til Kongsberg Stad
Var liden Sigurd kommen,
Hans Hud var som et Rosenblad,
Hans Haar ligt Eggeblommen.

Dg let paa Foden var den Smaa,
Ja altfor let i Grunden,
Thi knapt man ham i Stuen saa,
Før, vips, han var forsvunden.

Man raabte: "Sigurd, hvor er du?
Løb ikke langt fra Gaarden!"
At Svar man ei fik netop nu
Var efter Sigurds Orden;

Thi Sigurd gjorde mange Sving
Så længe ei paa Krakken,
Men havde Bemær rundt omkring,
Var rap som Kaffelakken.

Om lidt blev Pigerne sendt ud
Paa Gatten at faa Greie,
Men intet Steds — var deres Bud —
De spored Sigurds Veie.

Dg snart som Vinden Rygtet jog,
Før Dagen var udrunden:
En liden fremmed, sexaars Pog
Er pludselig forsvunden!

Snart fløkkevis, snart hver især
Man vilde Lykken friste,
Han bleven var en Broder kjær,
Som ei man kunde miste;

Dg langs med Laagens stride Elv
Fortvivlende man irred,
Dg ifra Broens høie Hvelv
I Foskens Dyb man stirred.

Men Dagen gif, og intet Spor
Var endnu at opdage,
Dg Katten som et Sørgeslor
Sank over Byens Klage.

Dog med det første Morgentegn
Der strakte sig en Rjæde,
Som skuted om den hele Egn
Før Gatten at oplede.

Men flere Dage kom og gik;
 Alt Haab blev stedse mindre,
 Dg ingen Løsning Gaaden fik,
 Som kunde Sorgen lindre.

En Time tid, før han forsvandt,
 Gik Sigurd op ad Gaden
 Dg naaet til en øde Kant,
 Der laa lidt fjernt fra Staden.

Dg bag det sidste lave Hus
 Et Ballehæld han stued,
 Hvor mellem Tuer, Sten og Grus
 De røde Jordbær lued.

Han sprang derop og kravled om,
 Men altid høi' re steg han,
 Thi nye Bær bestandig kom,
 Dg langt fra Veien veg han.

Snart hist, snart her, snart op og ned
 I Blaaberhyng han dukked,
 Han sløi som en bevinget Fjær,
 Han spiste og han plukked,

Dg standsed først, da rundt omkring
 De høie Grantæer sfjærmed,
 Men af, nu saa han ingen Ting,
 Dg Aftenen sig nærmed.

Han blev lidt ræd, han sløi af Sted,
 Han maatte Baffen finde,
 Dg Byen laa jo tæt derved,
 Hvor Elvens Bænde rinde.

Men By og Elv og Ballehæld
 Var gjemt af Skovens Stammer;
 — fra Diet styrted' Taarens Bæld,
 Høit skreg han i sin Kammer.

Dog Svar han ei tilbage fik;
 Sin Ensomhed han aner
 I Aftens Sus, der sagte gik
 Igjennem Skovens Graner.

Dg lavere sank Sigurds Mod,
 Mens Foden stadig tripped,
 Dog tæt, alvorlig Skoven stod,
 Dg ingen Udfigt slipped.

Dg dunklere blev Skovens Bund,
 Dg mat til sidst han segned

Med paa en mosbevoget Grund,
 Hvorover Granen hegned.

Der laa han nu, imens en Hær
 Af Tanker Sindet krydfer:
 "Hvor er du, Bedstemoder kjær,
 Som mig hver Aften kysser?"

Her ligger ene og forladt
 Din Gut i fjærne Skove,
 — D laa jeg i min Seng i Nat,
 Hvor sødt jeg skulde sove!

Men Gud, som har os Smaa børn kjær,
 Til hvem hver Nat jeg beder,
 Vil se til mig, som liden er,
 At intet Dyr mig æder!"

Han vaagned op ved Fuglesang:
 "Nu maa jeg Baffen finde!"
 Men af! det var en vildsom Gang,
 Ham Skoven sluttet inde.

Han fandt lidt Bær, han deal lidt Vand,
 Et Scenen sig forandred,
 Dg mangen Taare fældte han,
 Imens han stille vandred.

Dg Nætter kom, og Dage gik,
 Den femte Morgen runden,
 Halv sløv han uden Klage gik,
 Halv sandsfæst i Grunden.

Med Et der lod en Klokkelæng,
 En Hjelde ved hans Dre,
 Et Livstegn for første Gang,
 Hvor sødt det var at høre!

Bag Skovens Stammer kom der frem
 En brandet Kog og flere,
 Han henrykt saa paa alle dem
 Dg holdt sig stedse nære;

Thi Haabets Løsning atter gled
 Forsvissende i Sjelen:
 "De Kjør har hjemme vist et Sted,
 Jeg følger dem i Hælen."

Da Middagsstunden over var,
 Han saa en Pige komme;
 Et Skrig igjennem Lufsten skar,
 Hans Fængselstid var omme!

Hun fatted strax, hvem Gutten var ;
 Glendig, bleg han stod der,
 Hun græd og lo, imens hun bar
 Ham kjerligt som en Moder.

Til Gaarden hen — der Vin han fik
 Dg nogle Hvedekrummer,
 Dg saa til Sengs den Lille gif,
 Dg strax han faldt i Slummer.

Men nu til Byen i Galop
 En Mand til Hest der sendtes,
 Dg Mor og Bedstemor kom op,
 Dg Regen saa maa hentes ;

Men Gutten sov den hele Dag,
 Var karst den næste Morgen,
 Dg i sin Moders Favnetag
 Saa let han glemte Sorgen.

Man søgte nu, hans Spor man fandt,
 Forunderlig forsvunden
 En Fjerdingvei fra Byens Kant
 Dg tæt derved gjenfunden !

J.

Et Barns Arbeide i Missionens Tjeneste.

Naar En hjælper en Anden til Omvendelse, saa er dette den største Tjeneste, som det ene Menneſte kan viſe det andet. Tro J, at et Barn ogsaa kan udføre en ſaadan ſalig Tjeneste? Ja, af de Umyndiges Mund har Gud allerede ofte beredt ſig Lov. Hør nu den Hiſtorie, ſom jeg vil fortælle Eder.

Her i Amerika boede engang en fornem kristelig Kone, ſom havde 2 Børn. Ikke langt derfra opholdt en hedensk Indianerſtamme ſig. En blev hin Dame ſyg, og hun lod da en gammel Indianerinde komme for at blive plejet af hende under ſin Sygdom. I Begyndelſen vare Børnene bange for den gamle rødbrune Kvinde; men da de hørte, at hun ikke vidſte Noget om Frelſeren, ſaa ſik de ſtor Medlidende med hende og begyndte at bede for hende. Men det var dem ikke nok; det ældſte Pigebarn, ſom allerede kunde læſe, gif til hende med en Bibel og ſagde til hende: "Jeg ſkal lære dig at læſe." Den gamle Indianerinde blev

inderlig glad derover og ſatte ſig ned hos BARNET for at begynde at lære Bogſtaverne. Det gif meget tungt; thi i den Alder har man ikke længer ſaa godt for at lære. BARNET viſte dog ſtor Taalmodighed og Omhu, ſaa at den Gamle tiſſidſt kunde læſe godt. Men den lille Lærerinde var ikke fornøiet med, at hendes gamle Elev kunde læſe; hun fortalte hende ogsaa om Frelſeren, og, medens de læſte med hverandre i Bibelen, ſagde BARNET ofte: "Al! Al! du maa kaſte bort dine Afguder! De ere ikke Guder og kunne ikke hjælpe dig. Du maa tro paa den Herre Jeſus og have Ham kjær og bede til Ham, at Han vil give dig et nyt Hjerter, ſaa vil du komme i Hans ſkønne Himmell." Det gif den gamle Indianerinde til Hjerter, og hun græd ofte ſine modige Taarer. Men Gud Helligaand aabnede hendes Hjerter, hun kaſtede ſine Afguder bort, bad Frelſeren om ſine Synders Forladelſe og blev tiſſidſt en god from Kriſten. Derpaa gif hun til en Præſt og fortalte ham, hvilken Engletjeneste det kjære Barn havde bevist hende, og at hun nu ſaa gjerne vilde blive døbt. "Al," ſagde hun, "BARNETS Ord have været ſødere end Honning og koſteligere end et Jaar." Præſten blev meget glad og døbte hende i Kirken. Hun valgte Navnet Ruth; "thi," ſagde hun, "det gaar mig ſom Ruth i Bibelen, ogsaa jeg er en Enke og langt borte fra mit Folk."

Fra nu af blev hun i den fornemme kristelige Dames Hus, og denne og Børnene havde hende meget kjær. Men efter mange Aar var hun for gammel til at kunne arbeide mere, og derhos blev hun ganſke blind. Da gav man hende et lidet Hus, hvor hun kunde ende ſine gamle Dage. Her beſøgte mange kristelige Venner hende og trøſtede hende med Guds Ord, hvad der var hende ſaa kjært. Ofte undraabte hun ved ſlige Anledninger: "Gud er ſaa god! at ja, hvor god Han er mod mig! Luften, ſom kommer ind ad mit Vindu, Fugleſangen, ſom jeg hører, Alt, Alt ſiger mig, at Han er meget god; denne Frugt, ſom jeg holder i min Haand, ſiger mig at Han er god. Ja Han er god, og Han er min Fader! det er min ſtorſte Glæde." Naar en Ven eller et Barn kom til hende og forelæſte for hende Noget af den hellige Skrift eller af en

Salmebog, kunde hun ofte juble lydeligt af Glæde.

Engang besøgte en kristelig Veninde hende og sagde til hende: "Ruth, elsker du Frelseren mere end —?" men den gamle blinde Ruth lod Veninden ikke tale ud, men ndraabte, idet hun løstede sine magre Arme: "Mere end den ganske Verden, mere end Slægt og Venner. Han er mit eneste Haab og min eneste Glæde." Engang kom En ind til hende, uden at hun mærkede det. Hun havde just da en Tallerken Suppe foran sig, derover foldede hun de skjælvende Hænder og takkede lydeligt den kjære Gud, som har været Israelliterne i Driken med Manna af Himmelen: "Med samme gode Haand beffjærer du mig ogsaa nu min Spise. Ak, at jeg altid kunde have et taknemligt Hjerte til dig." En anden Gang hørte man hende sige: "Jeg er i min himmelske Faders Haand. Han sørger for mig. Jeg vil gjerne leve, saalænge Han vil, jeg skal leve; men jeg er ikke bange for Døden; thi Jesus har været i Dødens mørke Dal, og

Han vil gaa med mig; jeg vil støtte mig til Hans Stol og Stav."

Denne kjære gamle Indianerinde blev mere end 100 Aar gammel. I sine sidste Dage sagde hun: "Jeg er som en visken Stilk. Hundrede Aar har jeg staaet i denne Verdens Storme; alle mine Blade ere affaldne; men Vand fra Livets Strøm holder mine Rødder stedse friske." Endelig kom hendes sidste Time. Med sagte Stemme sagde hun: "Kom Herre Jesu, at, kom snart!" Og saaledes hensov hun i levende Tro paa Kristi Fortjeneste og i freidigt Haab om det evige Liv.

Dette var Frugten af et Barns Engletjeneste! Kan du, kjære Læser, ikke ogsaa gjøre Noget for dine Medmenneskers Frelse? Eller har du ingen Lyst, intet Hjerte dertil? Der kan ikke fattes dig Leilighed. Du kan maasse selv ikke gaa til Hedningerne, men kan du ikke bede for dem? Kan du ikke ogsaa med en liden Skjærv bidrage til, at Andre i dit Sted kunne gjøre Hedningerne denne Engletjeneste? Tænk derpaa!

Søsten.

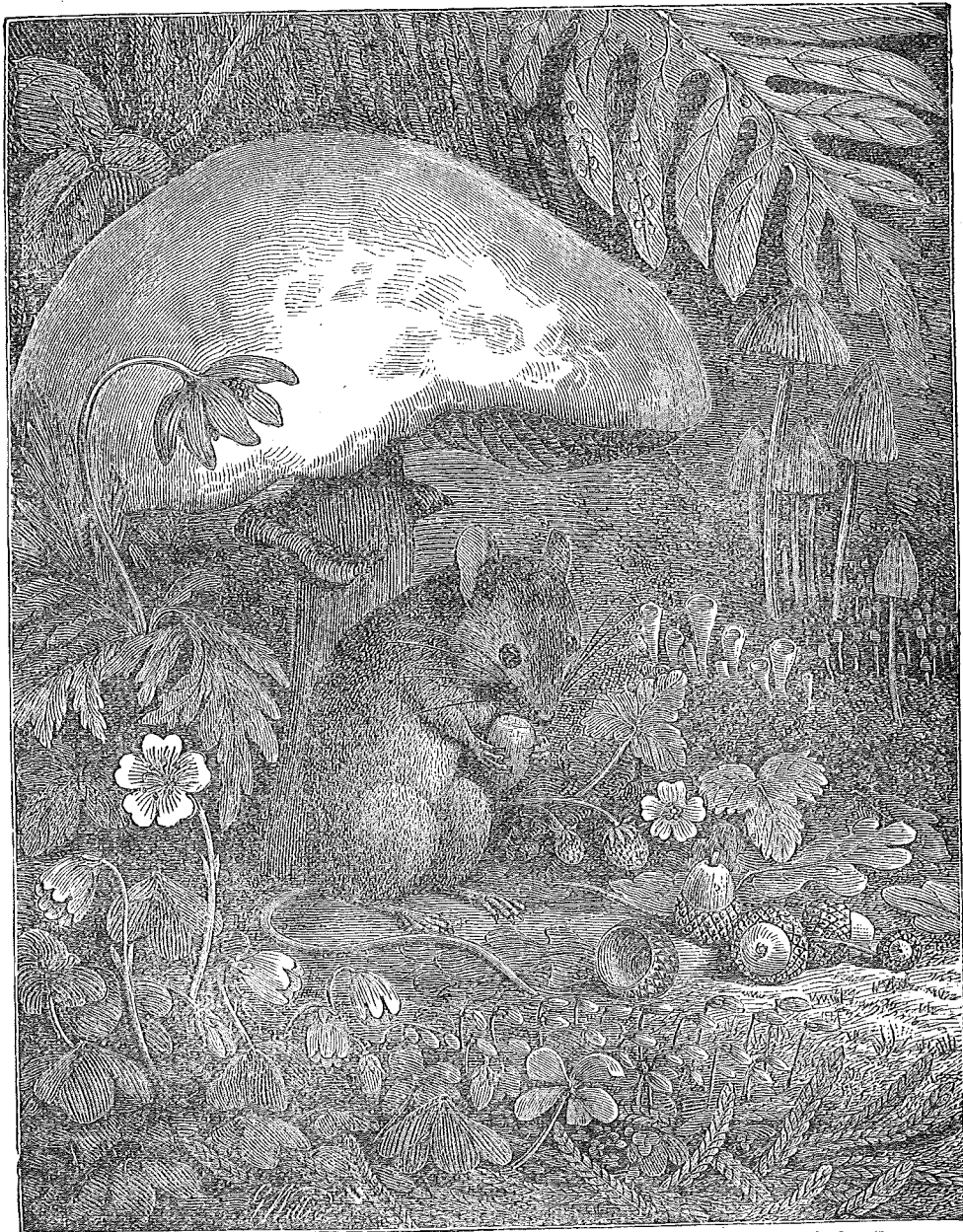
Tou med glade Sjeles Røst
Lovsang over Kirkevænge,
Takkensang i gyldne Høst
For hvert Reg fra Mark og Eng!
Tak for Himmeldug i Dale!
Tak for Sol fra Himmelsale!

Store Gud! Vidunderlig
Staber du i Vaar, i Sommer:
Fjærets Blomster kom fra dig,
Blomstens Frugt fra dig nu kommer.
Dit er Lyset i hver Stjerne,
Dit er Livet i hver Kjerne.

Lys og Liv i Solens Glæde
 Strømmer ud fra dig, o Fader!
 Under dine Himles Krands
 Jorden i dit Hav sig bader;
 Dybt, hvor Jordens Kraft sig rører,
 Magten, Herre, dig tilhører.

Laf og Vre, Lov og Pris
 For hver Frugt af Jordens Sommer!
 Evig Lov i Paradis,
 Naar dit Riges Høsttag kommer!
 Giv til Mandens Sæd i Dale
 Salig Høst i Himmelsale!
 (Jugemann.)

Godt Maaltid.

Den lille Stormus nyder ogsaa Hestens Ga-
 rer. Paa en stille, affides og styggefuld Plads
 med den store Esp som Tag erer sit Hoved
 holder den Middag, knækker og spiser Egenød-
 der. Imidlertid holder den Dreene stive og pas-
 ser paa den mindste Lyd, at Jagen kommer og

forstyrrer dens Madro. Skulde Nogen være saa uforstammet, saa har den sit silke Gul i Baghaanden tætvæd. Til denne sin Kjælder bringer den ogsaa slittigt Nodder og andet Forraad for den kommende Vinter.

Lys i Mørk. t

For nogle Aar siden levede i England en liden Dreng ved Navn Willi, hvis Forældre vare Arbeidere i en Kulgrube. De boede i en Stue nær Gruben, og Willi og hans Forældre arbejdede hele Ugen igjennem nede i det mørke, fugtige Dyb. Den eneste Dag, han tilbragte oppe i Dagslyset, var Søndagen; men denne var ogsaa den skønneste og herligste Dag for Drengen. Han kunde da saa se den grønne Mark, Stoven, den klare Himmel, og varme sig i det deilige Solskin. Hvor lykkelig følte han sig ikke disse Søndage. Alt syntes ham saa vakfært. Kjærest af Alt var dog Søndagskolen, hvor en troende Lærer talte med ham om Jesus, Synderes Frelser. Der havde han lært at kjende Gam som Retfærdighedens Sol, som den klare Morgenstjerne. Vi skulde snart saa se hvorledes denne Sols Straaler oplyste endog den mørkeste Stund i den lille Grubearbejders Liv.

En Dag, medens Folkene i Gruben holdt paa med sit Sprængningsarbejde, sprang en mægtig Vandstraale op af Dybet og fyldte snart den hele Schakt. De flygtede Alle til Nabningen af Gruben for at redde sit Liv. Iblandt dem, som her mødtes, var ogsaa Willis Fader og Moder; de havde begge arbejdet i Gruben den Dag. De saa sig omkring efter sit Barn, men det var ikke at se. De raabte: "Willi Willi," men intet Svar. Drengen havde nemlig arbejdet i en fjernliggende Del af Gruben. Hans Moder styrte henimod den Kant, hvor hun vidste, at hendes Barn opholdt sig; men den jule Gang var snart fyldt med Vand. Hun maatte vende om; hun saa, det var umuligt at naa sit Barn. Med dyb Smerte maatte Forældrene begive sig op fra Gruben og lade sit Barn tilbage, visse paa, at den vældige, kolde Vandstrom snart skulde drukne det.

Strax jattes alle Pumper i Gang. Nat og

Dag pumpede man for at faa Vandet ud. Der behøvedes dog mange Dage, inden Vandet blev saa lavt, at man turde vove sig ned i Dybet. Willis Fader var en af de første, der gik ned. Han vidste saa godt, hvor han skulde opsøge sit kjære Barn. Med Grubelampen i Haanden vovede han sig fremover til det affides liggende lille Kammer, hvor Barnet havde haft sit Arbejde. Kommen frem lystede han omkring overalt. Snart fandt han ogsaa Willis kolde, livløse Legeme. Han havde krøbet op paa et høit Sted i Gruben, hvor Vandet ikke havde naaet ham, men hvor han paa Grund af Mangel paa Luft og Føde var død. Den stakkels, sørgende Fader løftede sin Lampe høit op for at lyse paa sit døde Barns Ansigt. Det bar intet Spor af Angst eller Smerte, der laa heller et Smil udbredt over de elskelige Træk, som havde hans Nie derne i den mørke Grube i Dødens Ensomhed skuet noget Skjønt og Deiligt. Da Faderen nærmere undersøgte sit Barns Leie, mærkede han, at Drengen i den høire Haand holdt sin lille Follekniv. Han undrede sig over, hvad dette kunde betyde; men snart forstod han det. Da han holdt Lampen op og saa sig omkring, bemærkede han nemlig nogle Bogstaver, der vare udskarne i den bløde Bæg ved Siden af Barnet. Bogstaverne vare ikke særdeles godt formede; thi de vare udskarne i det begførte Mørke; men det lykkedes dog Faderen efter megen Moie at faa Rede paa dem. Dyb var hans Bevægelse, da han havde stavet dem sammen til Ord og fandt, at lille Willi i de sidste Timer af sit Liv havde sysselsat sig med i den bløde Kulbæg at udskjære disse dyrebare Ord i Davids 27de Salme: "Min Fader og Moder forlode mig; men Herren skal samle mig til sig." Hvilken vidunderlig Kraft ligger ikke skjult i Troen! Her i den mørke Grube, omgivet af den dybeste Nat, skjult fra Fader og Moder, laa dette lille Barn ganske overladt til sig selv og ventede paa en kvalfuld Død. Men Døden havde her mistet sin Braad. Jesus, Synderes Frelser, var ham nær. Med i det mørke Dyb lystede en Straale fra Retfærdighedens Sol og gav det døende Barn Haab — Haabet om et lysere og lykkeligere Hjem i Himlen hos Gud. Dette Haab var det, som i Dødens Stund efterlod sig det

Smil, som Faderen bemærkede paa sit elskede Barns Ansigt. Hvilken vidunderlig Kraft ligger der ikke i Troen, siger vi atter. Salige og atter salige ere de Sjæle, hos hvilke Gud har faaet virke denne alt overvindende Kraft!

"Naar jeg end skal vandre i Dødens Skyggedal, vil jeg ikke frygte for Dødt; thi du er med mig; din Kjøp og din Stav, de troste mig." (Salm. 23, 4.)

Straffet Mened.

En ung Schweizer ved Navn Fredrik Halter blev nødt til pludselig at reise bort fra sit Hjem for længere Tid. For sin Afreise gav han en bekyndt Kjøbmand endel Penge, som han havde i Banknoter, til Opbevaring og reiste derpaa tilfreds. Ved sin Tilbagekomst gik han til sin formentlige Ven og fordrede sine Banknoter tilbage. Men til sin Overraskelse blev han modtagen med det Spørgsmaal: "Hvad, skulde jeg have modtaget Banknoter af Dem til Forvaring? Er De gal, eller holder De mig for at være det?"

For den unge Mand var nu intet Andet at gjøre end at søge Rettens Hjælp. Kjøbmanden blev indkaldt, men afslagde en høitidelig Ed paa, at han aldrig havde modtaget de omhandlede Noter.

Rets handlingen var forbi, og den unge Mand saa sig bedraagen for sine Penge. Men da Kjøbmanden fra Rets salen gik ned ad en høi Trappe, snublede han over sin Spadssestok og faldt. Hatten og Stoffen rullede ned gennem Trappegangen, og fra Elfenbenshaandtaget paa den isønderbrudte Stok saa man de omtvistede Banknoter falde ud. Den falske Mand havde her skjult de ham anbettede Penge, som han under Ed havde frastrevet sig ethvert Kjendskab til. Den retmæssige Eier fik sine Banknoter tilbage; men Bedrageren døde af Følgerne af sit Fald under de strækkeligste Samvittigheds kvaler.

Hanjeliwan og lille Marie.

Tanggo han paa Borneo — hvem af Eder ved, hvor det ligger?

Der gives der store Kjempe slanger, som ere saa stærke, at de optage Kampen med den stør-

ste Krokodil. Men endnu farligere end disse er Hanjeliwan. Kjempe slangen er stor, men ikke saa giftig; Hanjeliwan er liden, men Døden selv, I kunne neppe gjøre Eder et bedre Billede paa Døden. Den er for det meste jort, undertiden ogsaa grøn og brun; fra Hovedet til Hale er den bedækket med et Skælpanter; Hovedet og en Tredeedel af Legemet holder den opret, naar den sniger sig frem; dens Vine ere som et Par glødende Kul. Den svømmer tvertover den store Kapuasflod med Hovedet over Vandet. Paa Landjorden skyder den sig frem som et Lyn, naar den er arg. Hvo, der bides af den, rammes af Slag og dør paa Stedet; der gives intet Middel mod dens Bid; Døden indtræder saa hurtigt, at man ikke engang har kunnet forsøge noget.

En Eftermiddag arbejdede Missionær Roth og hans Medhjælper paa sit Hus. Hans Hustru og to Tjenestpiger sad i Nærheden og syede. Lille Marie sad paa den anden Side af Huset i sin lille Vogn og legte med smaa Træklodse. Med engang begyndte den Lille høit at juble, strakte de smaa Hænder ud af Vognen og raabte: "Ta! Ta! Ta!" Papa skulde dog give hende dette der! Rott ser endelig op fra Arbejdet, da den Lille ikke vil holde inde, og — et Skridt borte fra Barnet strakte en Hanjeliwan sit Hoved og Overkrop langt frem af en Kevne i Jorden. Slangen saa sig roligt om og dreiede Hovedet hid og did. Lille Marie greb med sine Hænder stedse længere og længere ud af Vognen. Hun vilde saa gjerne have havt den smukke grønne Ting med de funklende Vine; saa skønne vare dog Træklodsene ikke! Og havde hun ikke fibdet i Vognen, saa havde hun for længe siden grebet Hanjeliwan i Hovedet.

Alle sprang derhen. Men — Ingen af de Børne vovede at slaa Slangen ihjel. Da træder en liden Helt til, en Dajakervæng ved Navn David; han tog en lang Stok og laggede modigt ud og slog til. Hanjeliwan kan ikke mere hæve sit Hoved, og lille Marie er reddet.

Men hvem var det, som holdt Slangen tilbage fra at springe løs paa sit Bytte, og som gav den lille David saa dristigt Mod?

Det fjerde Bud.

Elisabet var en Datter af velksafne Forældre, som dog snart maatte tjene sit Brød. Da hun var konfirmeret, tog hun Tjeneste. Og, uagtet hun i Begyndelsen kun fik meget liden Løn, saa sparede hun dog det første Aar 3 Gylde for sine fattige Forældre og sendte dem med et lidet Brev til dem paa sin Fødselsdag. Hun skrev:

"J have, kjære Forældre, i 15 Aar givet mig Mad og Drikke, pleiet og opholdt mig og opdraget mig til Gudsfrugt. Hvorledes skal jeg derfor takke Eder paa denne min Fødselsdag idag. Jeg har ikke forglemmt Skriftsprogget: "Er din Fader af ganske Hjerte, og glem ikke din Moders Smærter!" Her sender jeg Eder derfor 3 Gylde, som jeg har opsparret af min Løn og nogle Drikkepenge. Jeg haaber paa min næste Fødselsdag at have noget Mere tilovers for Eder. Lever vel og glemmer ikke

Eders lydige Datter

Elisabet."

Frankfurt, 27de August 1794.

Gaade.

1. 2.

Søger du mod Himlens Blaa,
Mod det Høie retter Diet,
Græder du i ussel Braa,
Eller er du glad, fornøiet,
Søger du fra fjerne Lande,
Spejder du fra Hjemmets Strande, —
Overalt er jeg tilstede
Og i Mørket kun til Glæde.

3.

Mangt et Ungdomsmod jeg prøved,
Mangen Heltedaa jeg øved;
Jeg er med i Krigens Hede,
Jeg er med i Jagtens Glæde;
Mangen Gang i Farens Stund
Vækker jeg dig i din Blund.

Det Hefe.

Stirrer du i Mørket ud,
Helst en Høstnat klar og stille,
Sender du din Bøn til Gud,
Dine Ønsker, fromme, milde,
Kommer jeg med Bud fra Himlen,
Blinker jeg fra Stjernebrimlen.

Regneggaeve

Ville Johannes har 3 Øster med Tinsoldater. Naar han lægger 99 til det samlede Antal, faar han det Samme ud, som naar han lægger 3 til det Dobbelte Antal. I den største Øste er der 3 Gange, i den næststørste 2 Gange saa mange Soldater som i den mindste.

Hvormange Soldater har han ialt, og hvormange i hver Øste?

Opløsning

paa Regnegaaden i No. 9:

Forst satte 2 Jægere med 7 Fanger over Floden. Den ene Jæger kom tilbage med Vaaden, og nu satte igjen 2 Jægere og 7 Fanger over. En af Jægerne besøger saa igjen Vaaden tilbage og sætter med 6 Fanger over Floden, saa at der nu er 3 tydsste Soldater og 20 Franskmænd satte over paa den anden Side. Saa fører en Jæger igjen Vaaden tilbage, og atter sætte 2 Jægere og 7 Fanger over; endelig gaar den ene Jæger igjen tilbage med Vaaden, og 2 Jægere og 7 Fanger danne den sidste Transport.

Rigtigt opløst af M. L., Norfeland, Minn.; S. J. N., Willmar, Minn.; J. D. J., North Fork, Minn.; M. J., Jordan, Wis.; J. N. og A. J., Greenwood, Wis.

Opløsning paa Gaaden i No. 9:

"Fyr!" raaber Chesen med kraftig Røst,
Og Døden feirer saa rig en Høst.

I "T a a r n e t" saamangen Fange sad,
Han fandt kun Trost, naar til Gud han bad.

"Fyr t a a r n e t" sit Lys over Havet spreder
Og derved Styrmændene sikkert leder.

Rigtigt opløst af M. L., Norfeland, Minn. og A. J., Christiana.

"Børneblad",

6te Margaug, 1880.

Prisen er fremdeles 35 Cts. pr. Exemplar. Agenter, som tage Pakker og selv holde Abonnenter, erholde fremdeles følgende Reduktion:

3 Pakker paa fra 5-9 Expl. efter 30 Cts. pr. Ex.
" " 10-49 " 25 "
" " 50 og derover 20 "

Betalinger erlægges forfriddvis.

Alt, hvad der vedkommer Bladet, indsendes fremdeles til

J. B. Frich,
Dr. 151, La Crosse, Wis.